

ZGODBA BABNIKOVE GODBE

Na južnem pobočju zelenega Pohorja leži vas Šentilj. Šentilj je naselbina, ki je stara že več kot osem stoletij. Nekaj sto metrov zahodno od farne cerkve sv. Ilja leži Kraljeva vas, kot so jo nekdanj imenovali. V tej vasi je bilo leta 1906 šest malih in srednjih kmetij z domačimi imeni: Časi, Babniki, Bučlarji, Kralji, Petri in Štamuli. Gospodarji teh kmetij niso bili bogati ljudje, bili pa so srčni možje, ki so živeli v slogi in prisrčnih medsebojnih odnosih.

V Kraljevi vasi je bilo kar nekaj mož, ki so zaznamovali življenje ljudi v našem kraju. Zanimivo je, da je vsak izmed njih imel poseben dar za določeno področje, predvsem dve pa sta odločilno vplivali na kakovost življenja širokega kroga ljudi. Prvo področje je zajemalo dejavnosti zadružništva, hranilništva in posojilništva. Tu sta bistveno vlogo odigrala Blaž Tovšak in njegov sin Ivan. Drugo področje je predstavljala kultura, predvsem pa glasbena dejavnost. Izredno veselje in velik talent sta izkazovala Blaž Krajnc (po domače Babnik) in njegov sin Anton. Z njunima imenomoma je povezana tudi ustanovitev in zgodba Babnikove godbe.

Pa se vrnimo v prva leta 20. stoletja v Kraljevo vas, kjer so ljudje s prej omenjenih kmetij živeli preprosto in složno. Med njimi tudi Babnikovi, natančneje oče Blaž in sin Tonč – dva »puščavnika« brez ženske roke pri hiši, saj je Blažu žena umrla, ko je bilo sinu komaj šest let. Blaž je bil zaprt sam vase in navzven ni kazal močne želje, da bi v kraju imeli »pleh muziko«, kot so takrat imenovali godbo na pihala. Sinu Tonču, ki je bil glasbeno zelo nadarjen, je oče, na pobudo učitelja Franca Rozmana, kupil violino, na katero ga je učitelj naučil tudi igrati. Na veselje svojega očeta in še posebej učitelja Rozmana je Babnikov Tonč, ustanovitelj Babnikove godbe, violino zelo hitro obvladal.

V tistem času sta na področju cerkvenega petja zelo dobra sodelovala organista šentiljske in sosednje šmiklavške župnije. Pot šmiklavškega organista je v šentiljsko župnijo vodila prav mimo Babnikove domačije. Po pripovedovanju ljudi iz Kraljeve vasi je šmiklavški organist ob neki priložnosti tako slišal tudi ubrane zvoke Tončeve violine. Ni se mogel upreti radovednosti, zato je stopil v hišo in zagledal fantiča, ki je iz violine izvabljal

Babnikova godba: ustanovna zasedba leta 1906

nežne in polne zvoke, ki jih lahko da samo violina. Začuden organist je presenetil tudi oba Babnika. Po pripovedovanju ustanovitelja Babnikove godbe Antona Krajnc sta oba z očetom ostala brez besed, šmiklavški organist je bil namreč v takratnem, lahko bi rekli deželnem območju, kamor je spadala tudi današnja občina Mislinja, preprost, a zelo cenjen in v glasbenih krogih priznan strokovnjak, z dušo in telesom predan glasbi.

Srečno in »usodno« naključje njegovega obiska je porodilo tudi kasnejšo misel o ustanovitvi Babnikove godbe. Organist je namreč prišel na idejo, da bi lahko s sodelovanjem sina Tonča v Šmiklavžu naredili veliko glasbeno »senzacijo«, saj je tam že pričel ustanavljati »pleh muziko«. Oba Babnikova sta to novico sprejela z navdušenjem. Organist jima je potožil, da ima težave pri zasedbi instrumentov. Ne najde namreč godca za Es-klarinet, ki je bil v takratnih zasedbah vodilna »štima«. Oče in sin sta ga z začudenjem gledala, saj nista razumela, zakaj to razlaga prav njima. A organist je rešitev problema videl ravno v njuni hiši. Odkrito je povedal, da računa na Tonča, ki je tako čakal le še na dogovor med očetom in organistom. Pokazalo se je, da problem ni le učenje instrumenta, pač pa tudi, kdo ga bo kupil. Breme je nazadnje vzel nase oče Blaž, kar je seveda navdušilo Tonča, ki se je naučil igrati v borih šestih mesecih.

Star slovenski pregovor pravi: »Dober glas se sliši v deveto vas.« A glas Tončeve krilnice se je slišal tudi v Šoštanj. Kapelnik tamkajšnje »pleh muzike« ga je povabil k sodelovanju in Tonč je vabilo z veseljem sprejel. Poslej je enkrat na teden hodil peš iz Šentilja čez Graško goro v Šoštanj na vaje. Tako je dve leti igral pri dveh godbah – v Šmiklavžu in Šoštanju. Ko je organist v Šmiklavžu nenadoma umrl, je godba prenehala igrati, Tonč pa je še vedno igral pri šoštanjski »pleh muziki«.

V tistem času sta Tonč in posebej Blaž vse bolj razmišljala o ustanovitvi godbe v domačem kraju. Z igranjem pri dveh godbah si je Tonč nabral precej glasbenih in vodstvenih izkušenj, kar bi bilo za ustanovitev in vodenje domačinov dobra strokovna podlaga. Obvladal je igranje vseh ključnih instrumentov – tako pihal kot trobil. Na ta način bi bilo dobro poskrbljeno tudi za učenje mladih muzikantov.

Prvi večji problem ob ustanavljanju godbe je bil nakup instrumentov. Oče Blaž je imel prihranjenega nekaj denarja, kar pa ni bilo dovolj za vse potrebno. O vrstnem redu nakupa je imel glavno besedo sin Tonč, ki je vedel, kateri instrumenti se težje in kateri lažje naučijo. Pri hiši sta že bila dva instrumenta – Es-klarinet in flagehorn. Od šmiklav-

ške godbe, ki že dve leti ni več delovala, sta kupila B-klarinet in trompete. Tonč se je takoj lotil poučevanja prvih godcev. Na Es-klarinetu je z vajami prvi začel Franc Krajnc – Bučler, Babnikov sosed. Za njim se je pričel učiti igranja na B-klarinet Ivan Uršej – Areh. Klarineta Es in B sta za učenje najtežja, zato je za učenje teh dveh Tonč porabil največ časa, godce na drugih instrumentih pa je poučeval kasneje. Blaž Kajnc – Babnik je za »pleh muziko« kupil sedem instrumentov, F-bas pa je kupil sosed Doberšek za svojega sina Alojza Černiča. Do šentiljske lepe nedelje leta 1906 so bili godci pripravljeni za nastop in takrat so tudi prvič javno nastopili. Igrali so nekaj maršev in pesmi. Godba je štela osem članov.

Ta zasedba je igrala od ustanovitve do prve svetovne vojne. Med vojno ni delovala, ker je bila večina godcev odpoklicana v vojsko, med njimi tudi kapelnik Anton Krajnc. Iz vojne so se vrnil vsi godci razen basista Alojza Černiča, ki je padel na bojišču ob Donavi. Njegov instrument je vzel brat Franc in ga igral do leta 1937.

Po prvi svetovni vojni je začela Babnikova godba delovati s »polno paro«. Število godcev se je vsako leto povečevalo in s tem tudi število novih instrumentov. Po koncu vojne se je za Babnikovo godbo zgodil, tako se je pokazalo šele kasneje, pomemben dogodek. Babnikov Tonč se je oženil s prijazno in zgovorno sosedovo Kralovo Micko, ki je prinesla nov polet na Babnikovo domačijo, imela pa je tudi velik vpliv na delovanje godbe. Babnikova teta, kot smo jo klicali otroci, je bila prodornega duha. V sebi je imela naraven dar za reševanje finančnih in drugih težav pri Babnikovi godbi, a o tem več kasneje.

Anton Krajnc je po prvi svetovni vojni začel intenzivno učiti mlade godce na vseh instrumentih, zato je zasedba članov nenehno rasla. Babnikova »glasbena šola« je delovala na prav poseben način. Vsak, ki je prišel do njega z željo, da bi se rad učil igranja, se je moral z njim o tem temeljito pogovoriti. Vsakemu kandidatu ni vedno uspelo, da bi se učil igranja na instrument, ki si ga je sam izbral. Babnik je marsikateremu nadebudnežu, po pogovoru, namenil drugega, a večina je to tudi sprejela. Najbolj dosleden je bil do kandidatov za flagehorn. Če kandidat ni imel tankih ustnic, ga ni hotel poučevati pod nobenim pogojem. Iz lastnih izkušenj je namreč vedel, da so tanke ustnice pogoj, da flagehorn poje z lahkoto in v polno tudi pri visokih tonih.

Dosegal je velike uspehe in v času med prvo in drugo svetovno vojno je število godcev naraslo na 34.

V marcu leta 1921 se je kapelniku Babniku

rodil prvi sin, krstili so ga za Jožefa, in njegovo ime je bilo z godbo povezano več desetletij, saj je za ustanoviteljem – očetom prevzel mesto kapelnika.

V obdobju med obema vojnama je bila Babnikova godba edina godba v Mislinjski dolini. Igrala je na raznih prireditvah od Mislinje do Dravograda. Leta 1937 se je pripetil zanimiv dogodek, ki je kasneje ključno vplival na delovanje godbe. Tega leta je namreč godba igrala na taboru Ljudske stranke v Slovenj Gradcu. Godci so se po uradnem delu tabora na vozu s konjsko vprego počasi vračali domov. Pri Ložnikovi gostilni, ki je bila ob glavni cesti v Dovžah, so jih gostje povabili na pijačo. Ravno ko so pred gostilno odigrali prvi marš, je nekdo zaklical: »Korošec se pelje po cesti iz Slovenj Gradca!« Kapelnik Anton Krajnc je v trenutku dal godcem komando za igranje »orlovske himne«. Ko je avtomobil pripeljal do gostilne, se je ustavil. Anton Korošec (takrat vodilni politik v Sloveniji, tudi minister v vladi v Beogradu) je odprl okno in do konca poslušal himno, se godcem zahvalil za igranje ter se odpeljal naprej.

Čez nekaj časa je godba ostala brez basa, Tonč je težko prigaral denar od kmetije namenil za bas. Nad moževo odločitvijo se tudi žena Micka ni prehujo jezila. V svoji iznajdljivosti pa je vendarle pričela razmišljati, kako bi to finančno breme malo olajšali. Spomnila se je na dogodek z Antonom Korošcem. Ko so imeli godci neke-

ga večera vajo v hiši, je med odmorom predlagala, da bi pisali dr. Korošču, ki bi morda prispeval kak dinar za bas. Kapelnik je v ženini predlog malo dvomil, ostali godci pa so zamisel podprli, saj niso imeli kaj izgubiti. Na prigovarjanje godcev se je uklonil, žena Micka pa je vzela zadevo v roke. Sama je napisala pismo dr. Antonu Korošču in ga poslala v Ljubljano. Po enem mesecu čakanja jim je poštar izročil nakaznico, kjer je pisalo: »Dotacija za bas, 2800 din, dr. Anton Korošec.« Tisti dan je bilo veselje pri Babniku.

Za godbo je Babnik porabil ves svoj prosti čas, za pisanje not pa je večkrat moralo počakati tudi kakšno delo na gruntu. Vse note je pisal sam in na roke, to pa je zahtevalo zbranost in veliko časa. Ker ni bilo elektrike, je note pisal podnevi, saj pri petrolejki to ni bilo mogoče. Šele leta 1929, ko je Blaž Tovšak, naš dedek in oče Babnikove žene Micke, zgradil malo hidroelektrarno, je v našo vas prišla električna razsvetljava. Od takrat dalje so se note pri Babniku pisale tudi ponoči, večkrat celo do zgodnjih jutranjih ur. Oče Anton in sin Jožef za to delo nista dobila nobenega plačila, da sploh ne omenjamo še kakšnega nočnega dodatka ...

Godci so prihajali na vaje z veliko vnemo, skoraj na vsaki vaji je bila prisotnost 100 %. Najbolj mi ostaja v spominu klarinetist Verzelak, ki je hodil na vaje mimo naše hiše. Ponosno je nesel svoj klarinet. Ko je prišel do vodnjaka na Babnikovem dvorišču, je zagnal ročico vodnjaka in nalil v

Babnikova godba ob 100-letnici

klarinet vode, da je tekla iz njega prav pri vseh luknjah. Ko sem ga enkrat vprašal, zakaj to dela, mi je zelo strokovno razložil, da s tem ovlaži vse blazinice na »grifih«, zato bolje zapirajo in klarinet čisto poje.

Leta 1933 je v godbi pričel igrati tudi kapelnikov sin Jože, kasnejši dolgoletni kapelnik. Delovanje godbe pa je zmotil začetek druge svetovne vojne.

Po osvoboditvi in končani vojni je moral ostati Jože še nekaj mesecev v jugoslovanski vojski, kjer so ga razporedili k vojaški muziki. Po vrnitvi iz JNA je ostal pri Babnikovi godbi, kjer je kmalu za očetom Antonom prevzel kapelniško mesto. Opravljal ga je več kot 45 let. Oče Anton je bil pri godbi še vedno aktiven in je vrsto let igral tolkala – boben ali činele.

Prva leta po vojni so bila – vsaj kar se zasedbe tiče – za godbo precej kritična. Nekaj muzikantov je v vojni padlo, nekaj jih odšlo v druge kraje, nekateri so prenehali zaradi starosti. Kapelnik Jože se je takoj lotil učenja mladih muzikantov. Ubral je preizkušeno metodo svojega očeta. Iz vojaške godbe je Jože poleg glasbenih izkušenj prinesel tudi smisel za protokolarne godbeniške nastope. Zavedal se je, da je temeljni izraz protokolarnega nastopa uniforma, in zanj so se navdušili vsi. Želja se jim je uresničila leta 1954, ko so se odločili, da kupijo samo kape, kar bi poskrbelo za boljši izgled na nastopih. Cena kap takrat ni bila nizka, toda z medsebojno pomočjo in lastnim prispevkom so nakup uspešno realizirali. Muzikanti so se na nastopih s kapami na glavah držali zelo pokončno in slavnostno, ljudje pa so to sprejeli z veliko naklonjenostjo.

Prva leta po osvoboditvi so igrali na državnih prireditvah, proslavah in cerkvenih slovesnostih po vsej Mislinjski dolini. Leta 1956 pa so se začela zadeve zapletati. Lokalni partijski oblastniki so pričeli izvajati pritisk na kapelnika in muzikante, ker so igrali tudi ob cerkvenih priložnostih.

V začetku petdesetih let je Babnikova godba dobila prvega muzikanta, ki je obiskoval glasbeno šolo. To je bil Babnikov mlajši sin Anton Krajnc. Obiskoval je gimnazijo v Mariboru, v glasbeni šoli pa se je učil igrati na pikolo, ki je tonsko najvišji instrument v zasedbi godbe in drži melodijo v gornjih legah not.

V tem času se je tudi zapolnila vrzel muzikantov, ki je nastala po drugi svetovni vojni. Godba je bila po zasedbi instrumentov polna, v notranji človeški povezavi pa enotna in trdna kot pohorski granit. Niti nagajanja lokalnih komunističnih oblastnikov je niso najedla, godba je igrala v vsej svoji vstajenjski moči. Ta je ob zloščeni instrumentih v polno zasijala v soju jutra velikonočne

Najstarejši muzikant Tone Tovšak z Marico Krajnc – hčerko ustanovitelja godbe

procesije. Kako ga doživljajo kapelnik in muzikanti, je ob neki priložnosti lepo povedal ustanovitelj in prvi kapelnik Babnikove godbe Anton Krajnc: »Skozi vse leto igramo, kamor nas povabijo. Na vseh 'špilih' se počutim kot kapelnik in muzikant, normalno. Pri velikonočni vstajenjski procesiji pa je moje doživetje nekaj posebnega. Najbolj me prevzame, ko se procesija približa kapeli Padlih vojakov.«

Takšen je bil Anton Krajnc, glasbenik, pesnik in človek – ustanovitelj in prvi kapelnik Babnikove godbe. Iztek njegove življenjske poti sovпада z najtežjimi in prelomnim obdobjem godbe. Prav je, da damo v zapisu prednost njemu. Umrl je 13. avgusta leta 1960. Tako se je končalo obdobje ustanovitelja Babnikove godbe, ki je s svojim delom zaznamoval življenje v našem kraju.

Ko je oblast v začetku šestdesetih let videla, da je Babnikova godba neupogljiva, so lokalni partijski aktivisti ubrali drugačno pot. Tako so leta 1962 v Mislinji kupili nove instrumente, note in uniforme. Mesto kapelnika je prevzel Avgust Hribar, ki je bil danim političnim razmeram bolj naklonjen. Bil je organist v cerkvi sv. Florijana v Doliču, dokler ni dobil dela na Gozdnem gospodarstvu v Slovenj Gradcu, kjer je bil lesni manipulant. Število muzikantov začetnikov je presegallo število »izučenih« muzikantov. Vsi začetniki so dobili instrument, note in uniformo. Novi kapel-

nik je muzikantom začetnikom pokazal nekaj prijemov in začetnih vaj, potem pa so vadili na vajah z vsemi ostalimi izkušenimi muzikanti. Vaje so bile seveda neučinkovite in starejši muzikanti so se čudili novemu kapelniku, da nič ne ukrene.

Takšno burleskno stanje je v godbi trajalo približno eno leto, ko nas je kapelnik sam zapustil. To se je zgodilo pomladi leta 1963. V godbi je vladalo malodušje in brezvladje. Z nekaj muzikanti smo se dogovorili, da gremo igrati na velikonočno procesijo. Po tradiciji smo imeli vajo na velikonočni petek, le da tokrat v Kulturnem domu v Šentilju, kjer je godba zadnje leto vadila. Že drugi dan je bila v Mislinji »revolucija«: godba je cerkvene pesmi vadila v Kulturnem domu! Za tisti čas predrznost brez primere. Ker se je bližal prvi maj, so se zadeve hitro pomirile. Takrat smo igrali budnico, godbo pa je vodil kapelnik Jože Krajnc. Po tem prazniku smo že mislili, da se je stvar pozabila in da bo godba normalno delovala naprej. Pa smo se motili. Lokalni politični veljaki so ocenili, da je bila predrznost muzikantov le prevelika in je zato potreben radikalen ukrep. Tako smo nekaj dni po prvem maju vsi prejeli pismen poziv, da moramo na določen dan oddati instrumente, note in uniforme v Kulturnem domu, kjer ji bo sprejemala posebna komisija. Večina muzikantov je to tudi storila.

Babnikova godba je ostala brez instrumentov, not in uniform, imela pa je muzikante s trdim

pohorskim značajem, voljo in veseljem do igranja. Nekaj tednov po tem pogromu so muzikanti ponovno staknili glave, kaj storiti, da godbo ponovno obudijo. Kapelnik Jože Krajnc je v tej težki situaciji godbe dejal: »Veste kaj vam povem, fantje! Nekaj instrumentov imamo, nekaj jih bo pa potrebno kupiti in lahko pričnemo z vajami. Muzika bo špilala!« In to se je tudi zgodilo. Vaje so se preselile nazaj v hišo ustanovitelja Babnika.

V naslednjih letih smo »svobodno« igrali tako na državnih proslavah in prireditvah kot na cerkvenih slovesnostih. Brez uniform, a s svojimi instrumenti. Leta 1972 so lokalni politiki v Mislinji godbi ponudili, da lahko dobi nazaj instrumente in uniforme. Seveda smo ponudbo z veseljem sprejeli. Ko smo s kapelnikom šli na prevzem instrumentov, not in uniform, smo bili šokirani. Prevzemna komisija, ki je vso robo prevzela, jo je zmetala v majhno sobo poleg kino projektorja. V sobi je bil zrak zatohel, ker se soba ni zračila, instrumenti so bili zmetani na en kup, uniforme na drugega, le notni zvezki so bili zloženi na majhni mizi.

Z usposobljenimi vrnjenimi instrumenti se je Babnikovi godbi zopet ponudila priložnost, da nauči mlade fante igranja na tiste instrumente, ki jih je godba nujno potrebovala. Najbolj kritičen čas v novejšem obdobju Babnikove godbe je bil začetek leta 1990, ko smo izgubili basista. V godbo je takrat prihajala tretja generacija muzi-

Babnikova godba ob 100-letnici pred domačijo ustanovitelja Antona Krajnc

kantov, ki so bili sicer zelo mladi, vendar z njihovo vključitvijo ni bilo težav. Dobro so se ujeli s starejšimi muzikanti, porasla pa je tudi kvaliteta igranja, saj so večje uporabljali znanje iz glasbenih šol.

Leta 1991 je kapelnik godbe Jože Krajnc oddal kapelniško službo v godbi, v kateri je deloval celih 58 let. Njegovo mesto je zasedel Peter Tovšak.

S spremembo oblasti in z novo samostojno državo Slovenijo so se razmere v kulturnem življenju v našem kraju zelo spremenile. Vaje Babnikove godbe smo ponovno preselili v Kulturni dom, saj je vse številčnejša godba potrebovala večji prostor. Z novimi muzikanti so h godbi prišli tudi novi instrumenti, ki jih do sedaj v zasedbi še ni bilo. To so bili saksofoni, flavte in pozavne. Popestrila in ojačala se je tudi ritem sekcija, kar je bilo nujno potrebno, saj je godba začela posegati tudi po delih zabavnega žanra in koncertnih skladbah.

Godbeniško delovanje smo uredili tudi po organizacijski plati. Predsednik godbe je postal Franc Tovšak, dolgoletni I. fliegerhornist. Oblikovali smo upravni odbor godbe v sestavi: Janko Zakeršnik – predsednik, Hilda Tovšak – namestnica predsednika in člani: Miroslav Čas, Milan Čas, Viktor Čas in Franc Tovšak po funkciji predsednika godbe. S prihodom novega kapelnika se je počasi med muzikanti uvedel naziv »dirigent«, ki ga uporabljamo še danes. Do tega je prišlo spontano, saj je pri vajah dirigent stal pred muzikanti in jih nenehno opozarjal, da morajo gledati tudi dirigenta in ne samo "buljiti" v note in igrati po svoje. Po dolgoletnem delovanju godbe so bili končno vzpostavljeni tudi primerni materialni pogoji. Tako so lahko z novim dirigentom v izbor prišle tudi bolj zahtevne in težje skladbe, ki jih je Babnikova godba igrala na božično-novoletnih koncertih. Seveda pa so bile zato potrebne ure in ure trdega dela.

Leta 1996 je imela Babnikova godba 90-letnico, za katero smo se pripravljali skoraj dve leti, da bi muzikanti kar se da dobro igrali na jubilejnem koncertu in da bi jubilej imel tudi svoj protokolarni učinek. Poleg glasbene usposobitve je bilo godbo potrebno pripraviti tudi po materialni plati – uniforme, instrumenti, notni material.

Od 90-letnice dalje je Babnikova godba vsako leto ob božično-novoletnem času izvedla celovečerni koncert in le z redkimi izjemami vedno na dan samostojnosti 26. decembra.

Tradicionalen je postal tudi mali koncert koračnic na sejmišču v Šentilju vsako leto spomladi, na cvetno nedeljo dopoldan.

Nasploh se je po letu 1996 število nastopov Babnikove godbe, tako v domačem kraju kot

izven, zelo povečalo. Naraslo je tudi število muzikantov, ob večjih nastopih nas je bilo več kot 30. Na prelomu v tretje tisočletje je dirigentsko palico prevzel Grega Tovšak, sin prejšnjega dirigenta Petra Tovšaka. Z njim je Babnikova godba krepko napredovala, tako v kvaliteti podajanja glasbenega stavka kot v harmonizaciji orkestracije vseh instrumentov kot celote. Celodnevne službene obveznosti, največkrat daleč izven kraja bivanja, odmerjajo bore malo prostega časa za skupno delo, vaje in nastope. Hkrati se od vsakega posameznega muzikanta zahteva vse več osebnega angažiranja in samostojnega dela. To pa je že začetek nove zgodbe o Babnikovi godbi, ki jo bodo pisale naslednje generacije muzikantov.

Godba je ob tem jubilejnem mejniku izdala svojo prvo zgoščenko in upamo, da ne bo zadnja. Še več, na njej je tudi avtorska skladba, ki je v glasbi in besedi strnila naše občutke.

Je čas dela in čas praznovanja, je čas spominov preteklega in čas načrtov prihodnjega. Ob stoletnici godbe vse to združujemo. Naš spomin odstira preteklost, naše delo in igranje godbe živi sedanjost, a naša hotenja, želje, ambicije sanjajo in načrtujejo jutri. Ob jubileju smo spomine na čas, kraj življenja in dogajanja v letih Babnikove godbe strnili v skladbi »Mislinjska dolina«.

Za začetek zgodbe o Babnikovi godbi – za naslednjih 100 let ...

Tako prva kot druga generacija Babnikove godbe sta godbo pripeljali do častitljive stoletnice, zdaj sta na vrsti tretja in četrta generacija muzikantov, da godbo popeljeta do še bolj častitljivih 200 let. Ob glasbenem znanju, ki ga je precej več kot pri prejšnjih generacijah godbe, bosta potrebni še trma in vztrajnost. Tretja generacija Babnikove godbe, zdaj ste na vrsti vi! Zavijajte rokave in peljite Babnikovo godbo dvestoletnici naproti!

Spomnimo se še enkrat ustanovitelja Babnikove godbe ... Bil je naš najljubši stric, ki nas je znal očarati s svojim duhovitim pripovedovanjem in tudi usmeriti v glasbeno delovanje. Uspeh njegovega dela se danes kaže na visoki ravni v Babnikovi godbi, za kar so Babniku hvaležne vse generacije muzikantov. Če bi ga danes vprašali, kako sedaj gleda na Babnikovo godbo, bi zagotovo dejal: »Parduš, ko sem godbo ustanavljal, niti v sanjah nisem pomislil, da bi to godbo kdaj vodil dirigent z glasbeno akademijo, vendar pa si Babnikova godba to zasluži, glede na vse, kar je doživela skozi 100 let svojega delovanja!«

Franc in Peter Tovšak